

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 715

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 august 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 139 din 21 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	2–5
Decizia nr. 260 din 27 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	5–7
Decizia nr. 271 din 9 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 910 alin. (3) din Codul de procedură civilă	8–9
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
325. — Decizie pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Comisiei Speciale pentru Acordarea Despăgubirilor	10–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.371. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind aprobarea criteriilor pentru desemnarea beneficiarilor de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară	12–14
3.154. — Ordin al ministrului culturii privind schimbarea grupei valorice de clasare din B în A a monumentului istoric Ansamblul Bisericii „Cuvioasa Paraschiva” și a componentelor sale: Biserica „Cuvioasa Paraschiva” și Cimitirul vechi al Bisericii „Cuvioasa Paraschiva”, toate situate în localitatea Ampoița, comuna Meteș, județul Alba	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 21 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în varianta republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, excepție ridicată de Nicolae Popa în Dosarul nr. 1.111/327/2017 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 565D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia așa cum a fost formulată și depune note scrise.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Astfel, referitor la prevederile art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 51/1995, consideră că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția, iar, în ceea ce privește dispozițiile art. 113 alin. (1) și (2) din același act normativ, arată că autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii de către organele judiciare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 129/P din 13 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.111/327/2017, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, în varianta republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Popa într-o cauză având ca obiect trimiterea în judecată a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută de dispozițiile art. 244 alin. (2) din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 încalcă normele constituționale privind statul de drept, principiul legalității, universalitatea drepturilor și libertăților, neretroactivitatea legii, accesul liber la justiție, înfăptuirea justiției, instanțele judecătorești și folosirea căilor de atac. Arată că există două feluri de statute profesionale, unele adoptate prin lege și altele adoptate de organele corpurilor profesionale, cele din urmă intervenind în cazul profesiilor liberale. De asemenea, susține că legea civilă nu se poate aplica retroactiv dreptului câștigat în cazul înființării persoanei juridice în baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Consideră că prin normele criticate sunt lăsate fără efecte juridice hotărâri judecătorești care au stat la baza constituirii unor persoane juridice și care au fost date cu respectarea legii. Or, actul juridic beneficiază de prezumția de legalitate chiar și atunci când a fost încheiat cu nerespectarea legii, ceea ce înseamnă că inexistența sau nulitatea poate fi constatată numai pe calea judecătii. Astfel, o hotărâre judecătorească nu poate fi atacată și lăsată fără efecte juridice pe alte căi decât cele expres prevăzute de lege sau, cu alte cuvinte, căile de atac cu privire la hotărârile judecătorești nu pot exista în afara legii, fără ca legea să se regăsească printre ele. Regula are valoare de principiu constituțional, prevederile art. 126 alin. (2) raportate la cele ale art. 129 din Constituție stabilind că mijloacele procesuale de competența instanțelor judecătorești și căile de atac sunt cele prevăzute de lege, iar exercitarea acestora și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, ceea ce înseamnă că se realizează în condițiile legii, întrucât nimeni nu poate să își facă singur dreptate, iar dacă părțile nu se înțeleg, atunci trebuie să hotărască instanța judecătorească. Astfel, dând eficiență principiului instituit de prevederile art. 129 din Constituție privind exercitarea căilor de atac, precum și celui privind liberul acces la justiție consacrat de art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a stabilit un sistem coerent al căilor de atac cu privire la hotărârile judecătorești, același pentru toate persoanele aflate în situații juridice identice.

7. **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că înființarea unei persoane juridice prin hotărâre judecătorească definitivă nu înseamnă că nu se poate verifica ulterior legalitatea activității desfășurate de membrii respectivei persoane juridice în domenii care sunt reglementate în mod expres prin lege.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011. În temeiul prevederilor art. II din Legea nr. 25/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 28 martie 2017), Legea nr. 51/1995 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 mai 2018, dându-se textelor o nouă numerotare. Curtea se va pronunța însă asupra textelor de lege criticate având numerotarea și cuprinsul care au produs efecte în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, având următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (3): „(1) *Profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei.*

[...]

(3) *Constituirea și funcționarea de barouri în afara U.N.B.R. sunt interzise. Actele de constituire și de înregistrare ale acestora sunt nule de drept. Nulitatea poate fi constatată și din oficiu.”;*

— Art. 113 alin. (1) și (2): „(1) *La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.*

(2) *De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.”*

12. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și libertăților, ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 1 alin. (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 158 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 25 mai 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, pentru considerentele reținute în paragrafele 18—24. În acest sens, prin decizia

menționată, Curtea a statuat, ținând seama de jurisprudența sa anterioară, că, în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale. Faptul că accesul la profesia de avocat este condiționat de satisfacerea anumitor cerințe nu poate fi privit ca o îngrădire a dreptului la muncă sau a alegerii libere a profesiei. Așa fiind, Curtea a menționat că, potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 51/1995, profesia de avocat se exercită numai de avocații înscrși în tabloul baroului din care fac parte, barou component al Uniunii Naționale a Barourilor din România, iar constituirea și funcționarea de barouri în afara acesteia sunt interzise, actele de constituire și de înregistrare ale acestora fiind nule de drept. De asemenea, exercitarea oricărei activități de asistență juridică specifică profesiei de avocat de către o persoană fizică sau juridică ce nu are calitatea de avocat înscris într-un barou și în tabloul avocaților celui barou constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale. Curtea a reținut că organizarea avocaților în barouri și a barourilor în Uniunea Națională a Barourilor din România nu contravine normelor din Constituție. Organizarea exercitării prin lege a profesiei de avocat, ca de altfel a oricărei alte activități ce prezintă interes pentru societate, este firească și necesară, în vederea stabilirii competenței, a mijloacelor și a modului în care se poate exercita această profesie, precum și a limitelor dincolo de care s-ar încălca drepturile altor persoane sau categorii profesionale. Prin urmare, normele în baza cărora funcționează Uniunea Națională a Barourilor din România nu contravin principiilor constituționale, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta.

14. Prin Decizia nr. 158 din 14 martie 2017, anterior citată, Curtea a mai reținut că, deși avocatura este o profesie liberală și independentă, exercitarea sa trebuie să se desfășoare într-un cadru organizat, în conformitate cu reguli prestabilite, a căror respectare trebuie asigurată inclusiv prin aplicarea unor măsuri coercitive, rațiuni care au impus constituirea unor structuri organizatorice unitare și interzicerea constituirii în paralel a altor structuri destinate practicării aceleiași activități, fără suport legal. O atare soluție legislativă nu poate fi calificată însă ca venind în contradicție cu dreptul de asociere. Totodată, Curtea a constatat că incriminarea și sancționarea faptelor de exercitare fără drept a unor profesii sau activități, pentru care se cere o anumită pregătire și care, în consecință, sunt supuse autorizării, exprimă necesitatea apărării unor valori sociale de o importanță deosebită, inclusiv a vieții și integrității fizice și psihice ale persoanei, precum și a intereselor patrimoniale ale acesteia. Societatea nu poate îngădui ca anumite profesii, precum aceea de medic, de farmacist sau de stomatolog, să fie practicate de persoane fără calificare și fără răspunderea necesară în caz de urmări periculoase ori păgubitoare. Faptul că aceleași cerințe, cu aceleași consecințe juridice, au fost impuse și profesiei de avocat este o opțiune a legiuitorului, determinată de o anumită oportunitate, care intră în activitatea de legiferare a Parlamentului.

15. De asemenea, prin Decizia nr. 30 din 19 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 23 martie 2021, paragrafele 30 și 31, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate oferă instanțelor de judecată cadrul legal pentru a veghea ca desfășurarea fiecărui proces, indiferent de ramura de drept în care acesta a fost declanșat, să aibă loc cu respectarea dreptului la apărare, garanție a dreptului la un proces echitabil. În acest mod, instanțele se asigură că dreptul

la apărare va fi materializat într-un act profesional de calitate, apt să îi confere eficiență și efectivitate. Acesta este unul dintre mecanismele prin care legiuitorul a înțeles să aplice — în cadrul oricărui proces — prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora dreptul la apărare este garantat. De altfel, prin Decizia nr. XXVII din 16 aprilie 2007, pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 14 noiembrie 2007, instanța supremă a statuat că se impune ca organele judiciare să ia nu numai măsurile necesare asigurării apărării învinutului sau inculpatului în procesul penal, atunci când aceasta este, potrivit legii, obligatorie, ci și să observe ca asistența juridică să fie acordată de o persoană care a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, pentru că, altfel, asistența juridică acordată echivalează cu o lipsă de apărare. Așadar, prin decizia precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că asistența juridică acordată în procesul penal unui inculpat sau învinuit de o persoană care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995, modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, echivalează cu lipsa de apărare a acestuia. În motivarea acestei decizii, instanța supremă a reținut că, prin Legea nr. 51/1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 255/2004, sunt reglementate condițiile exercitării profesiei de avocat corelativ cu dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la asigurarea dreptului la apărare pentru învinuit sau inculpat, pe întreg parcursul procesului penal, precum și la caracterul absolut al nulității de care sunt lovite actele îndeplinite în lipsa apărătorului atunci când prezența și asistența juridică ce trebuie acordate de acesta sunt obligatorii, potrivit legii. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a observat că, de vreme ce Legea nr. 51/1995 — care are caracter de lege specială cu privire la modul de exercitare a profesiei de avocat — conține anumite cerințe imperative, este de la sine înțeles că nu este posibilă îndeplinirea unei asemenea profesii în afara cadrului instituționalizat de acest act normativ.

16. Totodată, prin Decizia nr. 30 din 19 ianuarie 2021, citată anterior, paragrafele 37 și 38, Curtea a reținut că nulitatea actelor de constituire și de înregistrare de barouri în afara Uniunii Naționale a Barourilor din România, dispusă prin prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 51/1995, precum și încetarea de drept a efectelor oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare prevederilor legale, în temeiul dispozițiilor art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, reprezintă intenția legiuitorului ca profesia de avocat să se exercite numai cu respectarea legii, iar nu împotriva ei. În acest sens, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 15 din 21 septembrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 3 noiembrie 2015 — referitoare la recursul în interesul legii privind interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 348 din Codul penal (corespondent al art. 281 din Codul penal din 1969) în ipoteza exercitării activităților specifice profesiei de avocat de către persoane care nu fac parte din formele de organizare profesională recunoscute de Legea nr. 51/1995 — instanța supremă a analizat modul în care au fost reglementate organizarea și exercitarea profesiei de avocat în România. Cu acest prilej, Înalta Curte a reținut că din succesiunea în timp a actelor normative rezultă că formele de organizare la nivel teritorial a profesiei de avocat, indiferent de denumirea acestora („barouri”, „colegii”), nu au fost niciodată desființate în România, operațiunea juridică utilizată de legiuitor fiind aceea a transformării persoanei juridice, în sensul că prin același act

normativ s-a prevăzut desființarea persoanelor juridice existente, concomitent cu înființarea în locul acestora a unor alte persoane juridice, ca succesoare în drepturi și obligații ale celor dintâi. Aceeași este situația și în privința formelor de organizare la nivel național („Uniunea Avocaților din România”, „Uniunea Barourilor din România”, „Uniunea Colegiilor de Avocați din România”, „Consiliul Central al Colegiilor de Avocați”, „Uniunea Națională a Barourilor din România”), cu singura mențiune că pentru o scurtă perioadă (între 14 februarie 1950 și 21 iulie 1954) profesia de avocat a rămas fără o structură organizatorică la nivel național. Din această perspectivă, în România a existat o continuitate a organizării și exercitării profesiei de avocat, iar înființarea persoanelor juridice succesoare s-a făcut direct în temeiul legii, fără nicio altă formalitate ulterioară. S-a subliniat, totodată, faptul că Legea nr. 51/1995, republicată, cu modificările ulterioare, reglementează forme unice și exclusive de organizare profesională a avocaților în România, în sensul că această profesie poate fi exercitată numai de avocați înscriși în barou (existând și funcționând câte un singur barou în fiecare județ), care face parte din Uniunea Națională a Barourilor din România, ca unică structură națională a ordinului profesional al avocaților din România. Așa fiind, prin Decizia nr. 15 din 21 septembrie 2015, precitată, instanța supremă a statuat că persoanele care exercită activități specifice profesiei de avocat în cadrul unor barouri paralele cu cele care ființează în temeiul legii, indiferent dacă acestea au fost/vor fi (fost) constituite după intrarea în vigoare a Legii nr. 255/2004 ori au existat și anterior, dar și-au continuat activitatea ulterior acestei date, au reprezentarea subiectivă a faptului că acționează dincolo de cadrul legal în vigoare, căci acesta are suficientă precizie și claritate pentru a permite destinatarilor ei să îl înțeleagă și să își conformeze conduita dispozițiilor sale, fiind astfel exclusă posibilitatea invocării erorii, ca o cauză de neimputabilitate prevăzută de art. 30 din Codul penal. Cu alte cuvinte, latura subiectivă a infracțiunii analizate se află în strânsă legătură cu latura ei obiectivă, mai precis cu cerința esențială a exercitării „fără drept” a activităților specifice profesiei de avocat, a cărei îndeplinire conduce la concluzia că o persoană aflată într-o asemenea situație acționează cu intenția de a leza valorile sociale ocrotite prin norma juridică incriminatoare, urmând ca organele judiciare să analizeze *in concreto* vinovăția fiecărei persoane cercetate pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

17. Tot prin Decizia nr. 30 din 19 ianuarie 2021, citată anterior, paragraful 39, Curtea Constituțională a reținut că problema referitoare la modul de exercitare a profesiei de avocat în România a format și obiectul analizei Curții Europene a Drepturilor Omului, care, prin Decizia de admisibilitate din 12 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Pompliu Bota împotriva României*, a declarat ca inadmisibilă cererea cu privire la încălcarea libertății de asociere, consacrată de prevederile art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, Curtea de la Strasbourg a reținut că printre obiectivele statutare ale asociației al cărei președinte este reclamantul figura crearea de barouri, ceea ce contravenea dispozițiilor Legii nr. 51/1995, care interzice crearea de barouri și exercitarea profesiei de avocat în afara Uniunii Avocaților din România, aceasta din urmă neputând fi analizată ca o asociație în sensul prevederilor art. 11 din Convenție, întrucât ordinele profesiilor liberale sunt instituții de drept public, reglementate de lege, care urmăresc scopuri de interes general.

18. În același sens sunt și Decizia nr. 379 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 27 noiembrie 2013, Decizia nr. 412 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 20 noiembrie 2013, Decizia nr. 129 din 13 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 22 aprilie 2014, Decizia nr. 155 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 17 aprilie 2015, Decizia nr. 509 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 3 august 2015, Decizia nr. 349 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 660 din 10 august 2017, Decizia nr. 502 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 31 octombrie 2019, și Decizia nr. 21 din 27 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 19 iulie 2022.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 51/1995.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Popa în Dosarul nr. 1.111/327/2017 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 113 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 27 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Cune în Dosarul nr. 2.768/2/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, de Eugen Adrian Ionel în Dosarul nr. 32.347/3/2020 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și de Dorel Dinu în Dosarul nr. 16.803/4/2020 al Tribunalului București — Secția I penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.235D/2021, la care au fost conexe dosarele nr. 3.887D/2021 și nr. 519D/2022, având același obiect.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 aprilie 2023, în prezența autorilor excepției Marian Cune și Eugen Adrian Ionel, acesta din urmă fiind asistat de avocatul Alexandru Morărescu, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea a conexas cele trei dosare. Totodată, Curtea a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de autorul excepției Marian Cune și, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 27 aprilie 2023, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 28 septembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.768/2/2020/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție** —

Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Marian Cune într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva încheierii prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei ordonanțe de clasare.

4. Prin Decizia penală nr. 459/CO din 9 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 32.347/3/2020, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Eugen Adrian Ionel într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva încheierii prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei soluții de clasare cuprinse în rechizitoriu.

5. Prin Decizia nr. 3/R din 3 februarie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 16.803/4/2020, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Dorel Dinu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva încheierii prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei ordonanțe de clasare.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale privind statul de drept în componenta sa referitoare la garantarea drepturilor cetățenilor, principiul legalității, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul la apărare, viața intimă, familială și privată, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, înfăptuirea justiției, instanțele judecătorești și căile de atac, întrucât nu permit exercitarea unei căi ordinare de atac împotriva soluțiilor pronunțate de judecătorul de cameră preliminară în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) și alin. (7¹) din Codul de procedură penală.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 453 din 28 iunie 2016, nr. 755 din 13 decembrie 2016, nr. 434 din 22 iunie 2017, nr. 563 din 19 septembrie 2017 și nr. 801 din 5 decembrie 2017.

8. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 516 din 15 iulie 2021.

9. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul**, în punctele de vedere transmise Curții Constituționale în dosarele nr. 3.235D/2021 și nr. 3.887D/2021, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, invocând, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 139 din 12 martie 2015 și nr. 405 din 28 mai 2015.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorilor excepției prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, modificate prin prevederile art. II pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „(8) *Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) și alin. (7¹) este definitivă.*”

15. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept în componenta sa referitoare la garantarea drepturilor cetățenilor, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată, ale art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești și ale art. 129 referitor la căile de atac.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, atât în forma anterioară modificării prin prevederile art. II pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, cât și în forma ulterioară acestei modificări — cu păstrarea soluției legislative criticate —, au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

17. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, atât soluția, cât și considerentele deciziei mai sus menționate regăsindu-se în numeroase decizii ulterioare ale Curții, cum ar fi deciziile nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015; nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015; nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015; nr. 233 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015; nr. 294 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 17 iunie 2015; nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015; nr. 446 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 13 august 2015; nr. 384 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din

15 iulie 2016; nr. 453 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 908 din 11 noiembrie 2016; nr. 755 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017; nr. 789 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 21 februarie 2017; nr. 434 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 2 noiembrie 2017; nr. 563 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 5 decembrie 2017; nr. 801 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 16 februarie 2018; nr. 485 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 976 din 4 decembrie 2019; nr. 487 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 19 noiembrie 2019; și nr. 44 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 16 aprilie 2020.

18. În motivarea soluției sale, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, mai sus citată, paragraful 25, Curtea a reținut că încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute de dispozițiile art. 341 alin. (6) și alin. (7) pct. 1 și pct. 2 lit. a), b) și d) din Codul de procedură penală este definitivă, însă acest fapt nu este de natură să afecteze constituționalitatea textului de lege criticat, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât prevederile art. 129, cât și cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. Curtea a mai statuat că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici dreptului la apărare consacrat de prevederile art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, prevăzute de dispozițiile art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, dispozițiile art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

19. Tot prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, mai sus citată, paragraful 26, Curtea a constatat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală. Astfel, legiuitorul a urmărit să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului, având în vedere natura cauzelor vizate de dispozițiile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală, cauze în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau al urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată dispusă de procuror.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Având în vedere motivele arătate mai sus, dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept în componenta sa referitoare la garantarea drepturilor cetățenilor, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 126 alin. (1) referitor la instanțele judecătorești.

22. De asemenea, dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu încalcă nici prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi, deoarece se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

23. Referitor la prevederile constituționale ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată și ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, Curtea observă că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză.

24. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile de lege criticate a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, nici aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângere care nu s-a constatat însă în cauza de față.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Cune în Dosarul nr. 2.768/2/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, de Eugen Adrian Ionel în Dosarul nr. 32.347/3/2020 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și de Dorel Dinu în Dosarul nr. 16.803/4/2020 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, Curții de Apel București — Secția a II-a penală și Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271

din 9 mai 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 910 alin. (3)
din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 910 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sabbagh Khaled în Dosarul nr. 22.984/300/2018 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.110D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că executorul judecătoresc îndeplinește un serviciu de interes public și nu are calitate procesuală în procedura de executare silită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 22.984/300/2018, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 910 alin. (3) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de intimatul Sabbagh Khaled într-o cauză având ca obiect autorizarea executării obligației de a face, respectiv aplicarea de penalități până la îndeplinirea obligațiilor stabilite printr-o sentință civilă.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată că procedura prevăzută de art. 910 din Codul de procedură civilă se desfășoară în condiții de contradictorialitate, executorul judecătoresc dobândind astfel calitate procesuală, fiind imposibilă reluarea poziției de organ de executare ulterior acestui moment. Arată că dispozițiile alin. (3) al art. 910 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nefiind asigurate garanțiile privind obiectivitatea și independența organului de executare în condițiile în care art. 906 din Codul de procedură civilă, articol la care face trimitere norma criticată, prevede că instanța este sesizată direct de creditor, fără implicarea executorului. Autorul face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 572 din 21 septembrie 2017 și nr. 162 din 22 aprilie 2003, precum și la Decizia nr. 8 din 16 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, decizii ce privesc calitatea organului de executare față de raportul execuțional dintre creditor și debitor.

6. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că executorul judecătoresc se limitează la înaintarea cererii creditorului către instanța de judecată, neavând calitate procesuală activă în sensul învederat de intimat, acesta nefiind parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor, fiind investit să îndeplinească un serviciu de interes public, înseși deciziile indicate în motivarea excepției conducând la această concluzie.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 910 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „(3) *Dacă debitorul nu se va conforma somației executorului, acesta, la cererea creditorului, va sesiza instanța de executare pentru a se face aplicarea prevederilor art. 906 [n.n. — Aplicarea de penalități].*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare prin Decizia nr. 299 din 12 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 21 iulie 2016, Decizia nr. 525 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 26 septembrie 2017, sau Decizia nr. 847 din 13 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 5 martie 2019, prin care a statuat că soluția legislativă criticată este conformă cu Legea fundamentală.

13. În esență, Curtea a observat că prevederile legale criticate reglementează procedura de executare a hotărârilor judecătorești referitoare la minori, atunci când copilul minor a fost încredințat printr-o hotărâre judecătorească unuia dintre părinți, unui terț sau unei instituții de ocrotire, iar persoana care deține copilul încearcă să se sustragă de la executarea hotărârii. În temeiul prevederilor cuprinse în secțiunea „*Executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii referitoare la minori*”, încuviințarea executării silite se va realiza conform dreptului comun, după care executorul va comunica debitorului (părintelui sau persoanei la care se află minorul) încheierea de încuviințare a executării silite, somația și o copie certificată

pentru conformitate cu originalul a titlului executoriu. Însă, spre deosebire de dreptul comun, care permite executorului să efectueze acte de executare silită după expirarea termenului indicat în somație sau a termenului prevăzut de lege, dacă debitorul nu se conformează somației, executorul judecătoresc nu va putea proceda la executarea silită, ci, la cererea creditorului, va sesiza instanța de executare pentru a constrânge debitorul să își îndeplinească obligația prin aplicarea unor penalități. Instanța de executare va cita părțile și va stabili în sarcina debitorului, respectiv în favoarea creditorului o penalitate cuprinsă între 100 lei și 1.000 lei pe zi de întârziere. Cu alte cuvinte, procedura reglementată de textele legale criticate prevede că în cazul refuzului debitorului obligației de încredințare a minorului de a executa această obligație pot fi luate măsuri de constrângere de natură patrimonială, iar dacă debitorul este de rea-credință, legiuitorul a reglementat obligația executorului judecătoresc de a sesiza parchetul de pe lângă instanța de executare în vederea începerii urmăririi penale.

14. Curtea a reținut că intenția legiuitorului de a-l determina pe debitor, inclusiv prin constrângeri de natură financiară, să își îndeplinească voluntar obligațiile cu privire la minor este clară și are ca scop evitarea expunerii sau supunerii minorului unor acte de executare care i-ar putea dăuna. Executarea silită se va efectua în mod obligatoriu în prezența unui reprezentant al direcției generale de asistență socială și protecția copilului, care va fi înștiințată despre necesitatea desemnării unui reprezentant și despre data și locul unde se va efectua executarea.

15. Curtea a reținut, de asemenea, că legiuitorul a reglementat mai multe măsuri, graduale ca intensitate, menite să constrângă debitorul să execute obligația prevăzută în titlul executoriu, prin intermediul instanței de judecată. Aplicarea penalităților reprezintă un mijloc de constrângere judiciară, o sancțiune pecuniară, care are rolul de a crea debitorului obligației o presiune suplimentară, inclusiv prin acumularea, timp de trei luni, a sumelor datorate pentru întârzierea în executare. După acest termen, legiuitorul a prevăzut o sancțiune mult mai gravă, respectiv constrângerea debitorului cu aplicarea unei sancțiuni penale.

16. Referitor la posibilitatea de a influența comportamentul minorului în sensul de a-l respinge pe părintele care a câștigat procesul, Curtea a observat că legiuitorul a prevăzut, în funcție de vârsta copilului, un program de consiliere psihologică pentru o perioadă ce nu poate depăși 3 luni, la finalizarea căruia psihologul numit de instanță va întocmi un raport. După primirea raportului, executorul judecătoresc va relua procedura executării silite.

17. Cu privire la calitatea organului de executare în cadrul procedurii de executare silită, Curtea reține că prin Decizia nr. 8 din 16 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și

Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 28 iunie 2016, s-a reținut că din dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) și ale art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, rezultă că profesia de executor judecătoresc are un statut special, care implică exercitarea autorității statului în vederea ducerii la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în hotărârile judecătorești și în alte titluri executorii, scop în care legiuitorul a conferit autoritatea necesară actelor îndeplinite de către acesta, în cadrul competențelor sale, calificându-le ca acte de autoritate publică, respectiv că executorul judecătoresc nu este parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor, care are ca temei titlul executoriu. De asemenea, prin Decizia nr. 16 din 15 martie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 11 mai 2021, s-a statuat că legitimarea procesuală a executorului judecătoresc în cadrul contestației la executare formulate de creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită nu derivă din calitatea acestuia de parte în raportul execuțional existent între creditor și debitor, care are ca temei titlul executoriu, ci din raportul juridic născut între executor și creditor, ca efect al investirii executorului (prin cererea de executare silită, prin care se solicită concursul statului în realizarea și concretizarea titlului executoriu) de a acționa în numele și interesul creditorului, în exercitarea atribuțiilor ce i-au fost conferite de lege în procedura execuțională.

18. Așa fiind, Curtea constată că procedura privind executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii referitoare la minori nu încalcă dreptul la un proces echitabil garantat constituțional și convențional. Dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție prevăd judecarea proceselor în mod echitabil și soluționarea lor într-un termen rezonabil, principiu consfințit și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Procesul echitabil constituie o garanție a principiului egalității, iar termenul rezonabil, o garanție a faptului că justiția asigură realizarea drepturilor și libertăților cetățenilor, cu eliminarea tergiversărilor și a mijloacelor șicanatoare. Or, procedura legală criticată instituie suficiente garanții pentru asigurarea unui proces echitabil.

19. Neintervenind elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sabbagh Khaled în Dosarul nr. 22.984/300/2018 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 910 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea
Comisiei Speciale pentru Acordarea Despăgubirilor**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Legea nr. 188/2023 privind stabilirea unor măsuri în vederea finalizării procedurilor administrative de soluționare a cererilor aflate pe rolul comisiilor județene, respectiv a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940 și a Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947 și pentru modificarea Legii nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei funcționarea Comisiei Speciale pentru Acordarea Despăgubirilor, decizii se aprobă Regulamentul privind organizarea și prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 2 august 2023.
Nr. 325.

ANEXĂ

REGULAMENT**privind organizarea și funcționarea Comisiei Speciale pentru Acordarea Despăgubirilor**

Art. 1. — Obiectul prezentului regulament îl constituie organizarea și funcționarea Comisiei Speciale pentru Acordarea Despăgubirilor, denumită în continuare *Comisia Specială*.

Art. 2. — Comisia Specială funcționează în subordinea Secretariatului General al Guvernului, este formată din 5 membri, licențiați în studii juridice, și are următoarea componență:

a) vicepreședintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților cu atribuții de coordonare a aplicării Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, cu modificările și completările ulterioare, care este și președintele Comisiei Speciale;

b) un reprezentant al Secretariatului General al Guvernului;
c) un reprezentant al Ministerului Justiției;
d) un reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne;
e) un reprezentant al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

Art. 3. — (1) Comisia Specială funcționează la sediul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, situat în municipiul București, Calea Floreasca nr. 202, sectorul 1.

(2) Fondurile necesare funcționării Comisiei Speciale se asigură prin bugetul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(3) Comisia Specială are ștampilă proprie.

Art. 4. — (1) Comisia Specială lucrează în prezența a minimum 4 membri și decide cu majoritate de voturi.

(2) Comisia Specială își desfășoară lucrările lunar sau ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui.

(3) Convocarea membrilor Comisiei Speciale se face la sediul instituției pe care aceștia o reprezintă, cu cel puțin 2 zile înainte de ședință.

(4) Odată cu convocarea membrilor se comunică și ordinea de zi a ședinței, conținând dosarele supuse aprobării și referatele acestora.

Art. 5. — Comisia Specială are următoarele atribuții:

a) stabilește, la propunerea Secretariatului Comisiei Speciale, valoarea despăgubirilor bănești acordate ori respingerea cererilor transmise de comisiile județene, respectiv Comisia municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, denumite în continuare *comisii*, conform Legii nr. 188/2023 privind stabilirea unor măsuri în vederea finalizării procedurilor

administrative de soluționare a cererilor aflate pe rolul comisiilor județene, respectiv a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940 și a Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947 și pentru modificarea Legii nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative;

b) validează sau invalidează, în tot sau în parte, la propunerea Secretariatului Comisiei Speciale, hotărârile emise de comisia anterior intrării în vigoare a Legii nr. 188/2023. În situația în care constată că prin hotărâre nu au fost propuse despăgubiri pentru toate bunurile pentru care se face dovada dreptului la despăgubiri, Comisia Specială stabilește și valoarea acestora. În cazul hotărârilor care vizează cereri formulate în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Comisia Specială stabilește valoarea despăgubirilor conform prevederilor Legii nr. 188/2023;

c) pune în executare hotărârile judecătorești definitive prin care au fost stabilite obligații în sarcina comisiilor, a Comisiei Speciale și a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, în domeniul de activitate;

d) ia alte măsuri necesare aplicării Legii nr. 188/2023.

Art. 6. — (1) Secretariatul Comisiei Speciale se asigură de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.

(2) Componenta Secretariatului Comisiei Speciale se stabilește prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

Art. 7. — Secretariatul Comisiei Speciale are, în principal, următoarele atribuții:

a) înregistrează dosarele care conțin cererile privind acordarea de despăgubiri și întreaga documentație aferentă acestora;

b) analizează dosarele din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la despăgubiri;

c) solicită documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține informații relevante pentru clarificarea aspectelor din dosare;

d) întocmește referate conținând propuneri cu privire la modalitatea de soluționare a dosarelor. În referate vor fi menționate în mod obligatoriu:

1. informații privind încadrarea în termenul legal de depunere a cererilor de acordare a despăgubirilor,

2. informații referitoare la existența/inexistența unor alte dosare cu privire la aceleași bunuri, deținute de aceleași persoane;

3. informații referitoare la demersurile întreprinse în vederea completării dosarului administrativ;

4. informații referitoare la modalitatea de soluționare a cererii de către Comisia județeană/a municipiului București, acolo unde este cazul;

5. informații privind dovedirea de către beneficiari a calității de persoane îndreptățite la despăgubiri, prin raportare la foștii proprietari;

6. informații privind dovedirea calității de proprietar asupra bunurilor solicitate;

7. informații privind dovedirea calității de refugiați a foștilor proprietari, în cazul cererilor formulate în baza Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare;

8. informații privind continuitatea dreptului de proprietate al foștilor proprietari asupra bunurilor solicitate până la momentul refugului definitiv, în cazul cererilor formulate în baza Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare;

9. informații privind bunurile abandonate de foștii proprietari pe teritoriul cedat Bulgariei și informații privind bunurile acordate acestora la venirea în România, în cazul cererilor formulate în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

10. informații privitoare la existența/inexistența declarației notariale autentificate în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.120/2006, cu modificările ulterioare, respectiv cu dispozițiile art. 4 și 5 din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 753/1998, cu modificările și completările ulterioare;

11. propunerea motivată referitoare la modalitatea de soluționare a cererii;

12. calculul despăgubirilor care urmează a se acorda după scăderea valorii bunurilor acordate, în cazul cererilor formulate în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) evaluează bunurile a căror existență și întindere au fost dovedite, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, și ale Legii nr. 188/2023;

f) redactează deciziile de acordare de despăgubiri/ compensare/ respingere;

g) redactează procesul-verbal al ședințelor Comisiei Speciale și îl comunică membrilor spre aprobare și semnare;

h) comunică instituțiilor reprezentate în Comisia Specială, lunar, situația participării membrilor la ședințe.

Art. 8. — Comisia Specială este reprezentată în instanță prin persoane din cadrul Secretariatului Comisiei Speciale, desemnate de către președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind aprobarea criteriilor pentru desemnarea beneficiarilor de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară

În temeiul Hotărârii Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere art. 4 lit. c) din Legea nr. 213/2016 privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă criteriile pentru desemnarea beneficiarilor de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă modelul declarației pe propria răspundere, în limbile română și engleză, prin care organismele de drept privat își asumă respectarea criteriilor pentru desemnarea organismelor de drept privat ca beneficiari de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară. Modelul declarației pe propria răspundere este prevăzut în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Misiunile diplomatice ale României, oficiile consulare ale României, compartimentele de specialitate din Ministerul Afacerilor Externe și Agenția de Cooperare Internațională pentru Dezvoltare vor utiliza în activitățile specifice cooperării internaționale pentru dezvoltare și asistență umanitară criteriile aprobate prin prezentul ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 2.503/2020*) pentru aprobarea criteriilor de determinare e eligibilității beneficiarilor de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară se abrogă.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor externe,
Luminița-Teodora Odobescu

București, 27 iulie 2023.
Nr. 1.371.

*) Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 2.503/2020 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXA Nr. 1

CRITERII pentru desemnarea beneficiarilor de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară

I. În conformitate cu art. 4 lit. c) din Legea nr. 213/2016 privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, beneficiarii sunt definiți ca alte state sau organisme desemnate de acestea, organizații internaționale și agenții ale acestora, organisme de drept privat, din România sau alte state (în continuare *beneficiari*), desemnați conform criteriilor stabilite prin prezenta anexă pentru a beneficia de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară. Obiectivele de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară sunt stabilite prin Programul multianual strategic privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, în conformitate cu prevederile Legii nr. 213/2016.

II. Pentru a putea fi desemnate ca beneficiari de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență

umanitară, statele sau organismele desemnate de acestea, organizațiile internaționale și agențiile acestora trebuie să fie incluse, după caz, în lista statelor beneficiare de asistență oficială pentru dezvoltare a Comitetului de Asistență pentru Dezvoltare al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE/DAC)¹, respectiv în lista organizațiilor internaționale beneficiare de asistență oficială pentru dezvoltare a OCDE/DAC².

În cazul organizațiilor internaționale și agențiilor acestora care nu sunt incluse în lista organizațiilor internaționale beneficiare de asistență oficială pentru dezvoltare a OCDE/DAC, acestea pot fi desemnate ca beneficiare de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară dacă activitatea finanțată are drept beneficiar final un stat sau mai multe state incluse în lista statelor beneficiare de asistență oficială pentru dezvoltare a OCDE/DAC sau populația

¹ <https://www.oecd.org/dac/financing-sustainable-development/development-finance-standards/daclist.htm>.

² <https://www.oecd.org/dac/financing-sustainable-development/development-finance-standards/annex2.htm>.

acestui/acestora și respectă, de preferință, criteriile OCDE/DAC privind activitățile de asistență oficială pentru dezvoltare.

III. Criteriile pentru desemnarea organismelor de drept privat ca beneficiari de fonduri publice alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară sunt următoarele:

1. organismul de drept privat nu promovează un discurs intolerant, xenofob, discriminatoriu și/sau plin de ură și respectă libertatea de exprimare, libertatea conștiinței, de gândire și de religie, în conformitate cu Convenția europeană a drepturilor omului;

2. organismul de drept privat are personalitate juridică (în conformitate cu legislația din țara unde este înregistrat) și nu se află în procedură de insolvență/faliment sau asimilată;

3. organismul de drept privat nu este partid politic, alianță de partide, alianță politică sau alianță electorală;

4. organismul de drept privat își asumă răspunderea că exercitarea imparțială și obiectivă a funcțiilor beneficiarului nu este compromisă din motive care implică familia, viața afectivă, afinitățile politice sau naționale, interesul economic sau orice alt interes personal direct sau indirect, conform Comunicării Comisiei „Orientări privind evitarea și gestionarea conflictelor de interese în temeiul Regulamentului financiar” (2021/C 121/01)³;

5. organismul de drept privat se angajează că va preveni orice activitate care generează conflicte de interese și va

transmite această obligație și alte obligații relevante oricărei persoane fizice/entități care are competența de a-l reprezenta sau de a lua decizii în numele său, personalului său și părților terțe implicate în derularea setului de activități specifice care fac obiectul asistenței oficiale pentru dezvoltare acordate de România în cadrul politicii de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară;

6. organismul de drept privat se angajează să notifice imediat donatorul cu privire la orice situație care ar putea constitui un conflict de interese sau un conflict de interese profesionale;

7. organismul de drept privat certifică faptul că beneficiarul și partenerul beneficiarului (dacă este cazul), precum și reprezentantul său legal/împuternicit nu fac obiectul unei condamnări definitive, în România sau în străinătate, ca urmare a comiterii unor infracțiuni contra persoanei și a libertății acesteia, a patrimoniului și în general a ordinii de drept.

Îndeplinirea criteriilor prevăzute la pct. 1—7 este asumată de organismul de drept privat prin completarea unei declarații pe propria răspundere, semnată de reprezentantul legal/împuternicit. Declarația pe propria răspundere este solicitată, după caz, de misiunile diplomatice ale României, oficiile consulare ale României, compartimentele de specialitate din Ministerul Afacerilor Externe sau instituțiile subordonate Ministerului Afacerilor Externe. Aceasta este valabilă, după caz, în limbile română și engleză și se completează conform modelului prevăzut în anexa nr. 2 la ordin.

³ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (2021/C 121/01).

ANEXA Nr. 2

**DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE
privind îndeplinirea criteriilor pentru desemnarea beneficiarilor de fonduri publice
alocate pentru îndeplinirea anumitor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară**

Subsemnatul/Subsemnata,, reprezentând:

Denumirea:

Forma juridică:

Numărul de înregistrare legală:

Adresa oficială completă:

Codul de înregistrare în scopuri de TVA (dacă este cazul):

fiind autorizat(ă) să semnez prezenta declarație în numele următoarelor alte persoane (dacă este cazul):

Declar pe propria răspundere că documentele doveditoare depuse de către subsemnatul/subsemnata în numele organismului de drept privat pe care îl reprezintă sunt conforme cu originalul și îmi asum responsabilitatea pentru veridicitatea celor susținute în documentația depusă.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezintă nu promovează un discurs intolerant, xenofob, discriminatoriu și/sau plin de ură și respectă libertatea de exprimare, libertatea conștiinței, de gândire și de religie, în conformitate cu Convenția europeană a drepturilor omului.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezintă are personalitate juridică și nu se află în procedură de insolvență/faliment sau asimilat.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezintă nu este partid politic, alianță de partide, alianță politică sau alianță electorală.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezintă își asumă răspunderea că exercitarea imparțială și obiectivă a funcțiilor beneficiarului nu este compromisă din motive care implică familia, viața afectivă, afinitățile politice sau naționale, interesul economic sau orice alt interes personal direct sau indirect, conform Comunicării Comisiei „Orientări privind evitarea și gestionarea conflictelor de interese în temeiul Regulamentului financiar” (2021/C 121/01)¹.

¹ Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (2021/C 121/01).

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezint se angajează să va preveni orice activitate care generează conflicte de interese și va transmite această obligație și alte obligații relevante oricărei persoane fizice/entități care are competența de a-l reprezenta sau de a lua decizii în numele său, personalului său și părților terțe implicate în derularea setului de activități specifice care fac obiectul asistenței oficiale pentru dezvoltare acordate de România în cadrul politicii de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezint se angajează să notifice imediat donatorul cu privire la orice situație care ar putea constitui un conflict de interese sau un conflict de interese profesionale.

Declar pe propria răspundere că organismul de drept privat pe care îl reprezint certifică faptul că beneficiarul și partenerul beneficiarului (dacă este cazul), precum și reprezentantul său legal/împuternicit nu fac obiectul unei condamnări definitive, în România sau în străinătate, ca urmare a comiterii unor infracțiuni contra persoanei și a libertății acesteia, a patrimoniului și, în general, a ordinii de drept.

Numele complet

Data

Semnătura

DECLARATION**on the fulfilment of the criteria for the designation of beneficiaries of public funds earmarked for the fulfilment of certain objectives of international development cooperation and humanitarian assistance**

The undersigned,, representing:

Full official name:

Official legal form:

Legal registration number:

Full official address:

VAT registration code (if applicable):

being authorised to sign this declaration on behalf of the following other private bodies

(if applicable):

I hereby declare that the supporting documents I submitted on behalf of the private body I represent are true copies of the original and I take responsibility for the accuracy of the information contained therein.

I hereby declare that the private body I represent does not promote intolerant, xenophobic, discriminatory and/or hate speech and respects the freedom of expression, freedom of conscience, freedom of thought and religion in line with the European Convention on Human Rights.

I hereby declare that the private body I represent has legal personality and is not in insolvency/bankruptcy or similar proceedings.

I hereby declare that the private body I represent is not a political party, alliance of parties, political alliance or electoral alliance.

I hereby declare that the private body I represent takes full responsibility that the impartial and objective exercise of the beneficiary's functions is not compromised for reasons involving family, emotional life, political or national affinities, economic interest or any other direct or indirect personal interest, in accordance with the European Commission's notice "Guidance on the avoidance and management of conflicts of interest under the Financial Regulation" (2021/C 121/01)¹.

I hereby declare that the private body I represent will take all necessary steps to prevent any activity generating conflicts of interest and will transmit this obligation and other relevant obligations to any natural person/entity having the capacity to represent it or to take decisions on its behalf, its staff and third parties involved in the implementation of the specific set of activities covered by the official development assistance granted by Romania in the framework of the international development cooperation and humanitarian assistance policy.

I hereby declare that the private body I represent undertakes to immediately notify the donor of any situation that could constitute a conflict of interest or a conflict of professional interest.

I hereby declare that the private body I represent certifies that the beneficiary and the beneficiary's partner (if applicable), as well as their legal/authorized representative are not the subject of a definitive conviction, in Romania or abroad, as a result of committing crimes against persons and their freedom, patrimony and, in general, against the rule of law.

Name and surname

Date

Signature

¹ Official Journal of the European Union (2021/C 121/01).

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind schimbarea grupei valorice de clasare din B în A a monumentului istoric
Ansamblul Bisericii „Cuvioasa Paraschiva” și a componentelor sale:
Biserica „Cuvioasa Paraschiva” și Cimitirul vechi al Bisericii „Cuvioasa Paraschiva”,
toate situate în localitatea Ampoița, comuna Meteș, județul Alba**

Având în vedere Referatul nr. 4.529 din 6 iulie 2023 pentru aprobarea proiectului Ordinului ministrului culturii privind schimbarea grupei valorice din B în A a monumentului istoric Ansamblul bisericii „Cuvioasa Paraschiva” și a componentelor sale: Biserica „Cuvioasa Paraschiva” și Cimitirul vechi al bisericii „Cuvioasa Paraschiva”, toate situate în localitatea Ampoița, comuna Meteș, județul Alba,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și ale art. 20 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se schimbă grupa valorică de clasare din B în A pentru:

a) Ansamblul Bisericii „Cuvioasa Paraschiva”, satul Ampoița, comuna Meteș, Str. Bisericii nr. 101, secolele XVII—XIX, codul LMI devenind AB-II-a-A-00176;

b) Biserica „Cuvioasa Paraschiva”, satul Ampoița, comuna Meteș, Str. Bisericii nr. 101, secolul XVII, codul LMI devenind AB-II-m-A-00176.01;

c) Cimitirul vechi al Bisericii „Cuvioasa Paraschiva”, satul Ampoița, comuna Meteș, Str. Bisericii nr. 101, secolul XVII, codul LMI devenind AB-IV-m-A-00176.02.

Art. 2. — Zona de protecție a monumentului istoric este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Diana-Ștefana Baciuna,
secretar de stat

București, 10 iulie 2023.
Nr. 3.154.

ANEXĂ

ZONA DE PROTECȚIE

**a monumentului istoric Ansamblul Bisericii „Cuvioasa Paraschiva” și a componentelor sale:
Biserica „Cuvioasa Paraschiva” și Cimitirul vechi al Bisericii „Cuvioasa Paraschiva”,
situate în localitatea Ampoița, comuna Meteș, județul Alba**

Nr. crt.	X — (EST) [m]	Y — (NORD) [m]
1	380276.899	514394.250
2	380285.275	514401.107
3	380297.847	514408.465
4	380297.847	514408.465
5	380300.623	514414.473
6	380290.17	514421.537
7	380281.470	514426.573
8	380281.047	514426.081
9	380274.625	514430.752
10	380264.811	514438.917

Nr. crt.	X — (EST) [m]	Y — (NORD) [m]
11	380254.223	514446.745
12	380250.315	514463.010
13	380242.586	514475.112
14	380209.449	514494.504
15	380194.469	514499.616
16	380183.270	514500.028
17	380160.321	514438.447
18	380155.395	514429.720
19	380152.047	514423.329
20	380149.817	514419.486

Nr. crt.	X — (EST) [m]	Y — (NORD) [m]
21	380147.636	514410.117
22	380134.616	514409.853
23	380136.375	514366.764
24	380130.649	514350.368
25	380149.511	514343.440
26	380157.614	514336.318
27	380162.625	514331.420
28	380170.626	514322.820
29	380178.354	514320.301
30	380176.763	514314.251
31	380170.718	514305.502
32	380167.530	514298.723
33	380166.690	514290.756
34	380170.278	514279.635
35	380177.652	514267.623
36	380181.753	514264.769
37	380184.027	514262.715

Nr. crt.	X — (EST) [m]	Y — (NORD) [m]
38	380191.966	514258.389
39	380197.562	514255.891
40	380211.629	514250.301
41	380217.749	514266.207
42	380223.981	514289.327
43	380225.723	514307.795
44	380227.324	514315.013
45	380227.047	514318.578
46	380227.103	514325.051
47	380231.375	514329.042
48	380234.409	514338.533
49	380244.162	514344.681
50	380246.980	514350.379
51	380252.002	514360.247
52	380259.298	514371.911
53	380265.933	514382.562
54	380269.818	514387.470

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
 Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
 Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

